

[Schmidt.]

man ikke kan det, og hvad Fremtiden vil sige til det. For naar Regeringen tillægger sig Æren for at have ført Kronen op til Pari, saa gaar den jo ud fra den Forudsætning, at den er Herre over Pengevæsenet og kan sætte Kursen ved Lovgivningsforholdsregler. Jeg er ikke saa helt sikker paa, at Regeringen virkelig magter det, men magter Regeringen det, saa er den jo ogsaa ansvarlig for, at Kronen sank, og at den steg igen, saa er den ansvarlig for disse Svingninger, vi har oplevet, og det er disse Svingninger, der har været en Ulykke for Folket og netop for den brede Befolkning. Det har for det meste været de store Kapitaler, der har vundet paa det, men for den brede Befolkning har det været en Ulykke, baade at Kronen sank, og at den steg igen. Naar man altsaa er i Stand til at sætte Kursen, som man holder det for rigtig, saa skulde man have sørget for, at den ikke sank, og at den ikke steg, sørget for, at disse Svingninger ikke fandt Sted. Og nu har vi nede i Nordslesvig i særlig Grad været Offer for disse Manøvrer, vi har jo ikke kendt en anden Krone, da vi kom til Danmark, end denne Krone med den rigtigt halve Guldværdi, og vi maatte saa opleve, at denne Krone steg til Pari, og sidder nu i den store Gæld.

Jeg vil gerne anerkende, hvad Statsministeren mente vilde være det rigtige, at det private Initiativ tog sig af Plantningsagen nede i Nordslesvig, og at der kunde være Tale om at yde Støtte dér, hvor Kommuner eller Selskaber tog sig af denne Sag, og at det var vigtigt, at der opstod mange saadanne Plantninger og ikke særlig de samlede Læbælter. Ja, det kan vist være godt alt sammen, men derfor kan det jo være bedre med et samlet Læbælte. Det mener jeg, det vilde være, og derfor kunde jeg tænke mig, at det var godt med det private Initiativ, og at Staten saa traadte til, idet den supplerede med Jordkøb og derved virkelig skabte samlede Læbælter. Det vilde være at sætte System i en Sag, der virkelig kunde afhjælpe en hel Del af Arbejdsløsheden nede hos os.

Men naar det Spørgsmaal kommer frem, hvad man kan gøre for at afhjælpe den økonomiske Nød, der er i de nye Landsdele, vil man altid komme tilbage til, at en af Hovedaarsagerne ligger i, at de forrige økonomiske Forbindelser er overskaaret ved Grænsen. Man kan jo tænke om Grænsen nationalt og politisk, hvad man vil — vi er jo klare over, at vi tænker forskelligt om

den —, men man kan ikke godt gaa udenom den Kendsgerning, at ved denne Grænse er der paa det økonomiske Omraade skabt mange unaturlige Forhold. Det var det, den forhenværende danske Udenrigsminister Scavenius en Gang gav Udtryk for, idet han sagde, at en saadan Grænse altid er som et Snit gennem et levende Legeme. Og det viser sig allermest her paa det økonomiske Omraade. Eller som det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen forleden sagde: Det volder Feber i disse Landsdele, og der er Feber dernede. Ja, saadan er det. Man behøver jo kun at se paa Grænsebyerne Tønder og Flensborg, Tønder, der har tabt det halve af sit Opland, og Flensborg, der har tabt hele Nordslesvig som sit naturlige Marked. Man behøver kun at tænke paa den Nød, det voldte, da man næsten ingen Tjenestefolk kunde faa fra Syd for Grænsen. Man behøver kun at se paa Priserne Syd for Grænsen og her, saa har man daglig den Illustration, vi ved Grænsen har paa, at vi er kommet ind i Forhold, der er uheldige mod før. Naar nu Danmark ingen Udvej ser for at udvide sit økonomiske Marked, vil jeg dog gerne vise hen paa, at man andre Steder har været opmærksom paa saadanne Ulemper og har prøvet paa at bøde paa dem, hvad man her slet ikke har gjort. Der findes saaledes Bestemmelser i Versailles-Traktaten om Elsass-Lothringen netop med det Øjemed at lette Overgangen i en Del Aar. Og maaske er det ærede Medlemmer bekendt, at Genève paa Grund af sin Beliggenhed lige ved Grænsen har opnaaet at faa Toldoverhøjhed over et ikke lille Omraade af Frankrig og Savoyen og har haft det under skiftende Forhold siden 1815, og herefter, da Frankrig tog Savoyen, saa over det franske Omraade. Nu er der rigtignok sket det i 1923, da Franskændene gik ind i Ruhr-Omraadet, at de ogsaa skubbede deres Toldgrænse frem til den svejtsiske Grænse, men imod det svejtsiske Folks Protest. Sagen er nu indanket for Haagerdomstolen; dér ligger den til Afgørelse. Man kan altsaa se, at slige Ting kan lade sig gøre, og at man ikke kan komme med det, vi saa ofte hører, at Grænsen ligger fast. Man kan gøre noget. Man kan gøre det, at man i Forbindelse med den tilsluttende Stat kan bringe Lettelse i disse Ting. Hvormed jeg ikke vil skjule, at jeg mener, at det, som Forholdene udvikler sig — og de er i bestandig Udvikling —, kan være nødvendigt at gaa til mere gennemgribende Foranstaltninger.

Saa har jeg henvendt mig til den højtærede Undervisningsminister med det